

Arrest

nr. 133 483 van 20 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 15 mei 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 26 juni 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 15.05.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

(..)

+kind

(..)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Voor D.L. (..):

Artikel 9ter, §3-4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet) zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012): de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 19.06.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter, §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Voor D.H. (..):

Artikel 9ter §3-3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012): het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in §1, vierde lid.

Uit artikel 9ter, §1, 4^e lid en artikel 9ter, §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 18.02.2014 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte; er wordt niet verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt.

Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 15.05.2014 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet schrijft immers voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat deze graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit de overige bewoordingen en uit het geheel van het medisch attest (Arrest 63.836 Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 27 juni 2011). Daarenboven is het niet aan de gemachtigde van de minister om te onderzoeken of de aandoening waaraan de betrokkene lijdt ‘ernstig’ is, wel kan de gemachtigde nagaan of er op een medisch getuigschrift melding wordt gemaakt van de ‘graad van ernst’ van de ziekte. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter, §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Inzake D. L. (..):

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster en de door haar naar voren gebrachte medische stukken vanwege de behandelende artsen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet (voorts: vw.) luidt als volgt:

“..”

Verzoekers zijn de stelling toegedaan dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekers naar voren gebrachte medische stukken in hoofde van verzoekster die hoofdzakelijk op basis van de verslagen vanwege specialisten werden opgesteld en waarin duidelijk gesteld werd dat de medische situatie van verzoekster zeer ernstig en levensbedreigend kan worden indien zij alhier niet adequaat wordt opgevolgd en behandeld.

Artikel 9ter vrv. beschermt wel degelijk een medische aandoening waarbij geen onmiddellijk levensgevaar bestaat, maar wel een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wegens gebrek aan beschikbare en toegankelijke, noodzakelijke zorg. Verwerende partij mag niet enkel onderzoeken of verzoekster (met de medische behandelingen in België) lijdt aan een ziekte die een ernstig humanitair risico inhoudt, maar verwerende partij moet ook rekening houden met behandelingsmogelijkheden in het herkomstland en zien of betrokkene dan lijdt aan een ziekte die een ernstig humanitair risico impliceert. Deze behandelingsmogelijkheden moeten dan ook onderzocht worden, wat in casu duidelijk niet gebeurd is (RvV 12 december 2013, 115.592).

Wanneer de artsadviseur bovendien een tegengesteld advies geeft dan de behandelend geneesheer, moet dit voldoende gemotiveerd worden, wat in casu niet afdoende gebeurd is (RvS 206.947, 26 augustus 2010).

Daarbij moet verzoekster duidelijk kunnen nagaan op welke gronden de beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten en stukken niet worden aanvaard. Argumenten zoals medische verslagen van geneesheren-specialisten waarin wordt gewezen op een ernstig risico op zelfmoord bij een terugkeer naar omstandigheden die aan de basis van een trauma liggen. Dit doet geen afbreuk aan de beoordelingsvrijheid van de DVZ-arts (RvS 224.723, 18 september 2013).

Er is in casu tevens een oorzakelijk verband tussen de psychische gezondheidstoestand van verzoekster en haar herkomstland, de motivatie van verwerende partij gaat niet in op de oorzaak van de psychische problemen. Het is onvoldoende te stellen dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is (RvV 71.779, 13 december 2011 - RvV 72.652, 23 december 2011 - RvV 73.765, 23 januari 2012 - RvV 74.439, 31 januari 2012).

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening met vermelding dat de gezondheidstoestand actueel geen reëel risico impliceert voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster en dat er evenmin sprake is van een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De artsen van verwerende partij moeten dus een ruimer onderzoek voeren, en de beslissingen van verwerende partij moeten ruimer gemotiveerd worden, wat in casu niet gebeurd is volgens verzoekster.

Verzoekers verwijzen uitdrukkelijk naar de medische stukken opgenomen in het AD.

Er is dan geen enkele afdoende motivering in de bestreden beslissing te vinden waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren aangaande de mogelijkheden van behandeling en opvolging in hun land van herkomst en de toegankelijkheid ertoe, temeer daar deze behandeling en opvolging in Armenië niet op adequate wijze aanwezig en toegankelijk is zoals afdoende in de initiële verzoekschrift ex art. 9ter vw. aangehaald en aangetoond.

Om een verblijf te bekommen op grond van medische motieven dient de medische toestand van de vreemdeling uiteraard een zekere ernst te vertonen, zoals in casu het geval. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen (BROUCKAERT S., “Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken” T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (Kort.ged. Brussel, 13mei1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373), zoals in casu het geval is bij verzoekster, aangezien verzoekster hoofdzakelijk opgevolgd en behandeld wordt door deskundigen.

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wat in casu het geval.

Aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheid.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissingen komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien art. 9ter vv.!

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

B. Inzake D. H.(.):

Verwerende partij stelt verder in de bestreden beslissing dat het standaard medisch getuigschrift dd. 18/02/2014 in hoofde van het zoontje van verzoekster niet volledig werd ingevuld door de behandelende arts nl. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling zouden ontbreken op deze SMG.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de beoordeling van de graad van ernst volgens art. 9ter VrW. gebeuren moet door een ambtenaar-geneesheer. Het komt de DVZ-gemachtigde - die uiteraard geen arts is - niet toe om te oordelen dat de omschrijving van de graad van de ernst al dan niet voldoende is, wat in casu in de bestreden beslissing desalniettemin gebeurd is.

Verzoekster is de stelling toegedaan dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoekster verwijst naar de volgende arresten vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: Een ernstige daling van de levenskwaliteit bij stopzetting van de behandeling, geeft de graad van de ernst van de ziekte weer (RvV 67.781, 3 oktober 2011).

De toestand van de verzoekster is nu stabiel, maar als de behandeling zou stopgezet worden is er een algemene achteruitgang te verwachten en is er een vermoeden van overlijden (RvV 72.866, 9 januari 2012).

De Raad vernietigt deze beslissing in haar arrest nr. 67.937, 5 oktober 2011, om reden dat de DVZ zijn bevoegdheid te buiten ging of kennelijk onredelijk handelde.

De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekster naar voren gebrachte medische stukken vanwege de behandelende artsen van zijn ziek zoontje.

De Raad stelde tevens in het arrest 69.398 dat de wetgeving niet uitdrukkelijk bepaalt dat de graad van de ernst van de ziekte in een welbepaalde rubriek van het standaard medisch attest dient vermeld te worden; bijvoorbeeld in rubriek B.

Het volstaat dat dit verplicht criterium 'de graad van ernst van de ziekte' ergens op het standaard medisch getuigschrift is vermeld, wat in casu onstuitbaar gebeurd is onder vraagstellingen D en E.

Wanneer de arts onder vraag B van dit standaard attest schrijft 'zie rapport in bijlage', dan moet de DVZ dit medisch attest in ogenschouw nemen; het maakt dan integraal deel uit van het standaard medisch getuigschrift. Er wordt bij vraag B bovendien expliciet gevraagd om medische stukken toe te voegen.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 65.055 waar er bij dit standaard medisch attest werd verwezen naar de bijgevoegde stukken van de dienst Orthopedie-Traumatologie.

De noodzakelijk geachte informatie bevond zich in bijlage van het standaard medisch attest, wat voor de Raad geen afbreuk doet aan de ratio legis van art. 9ter dat het standaard attest de ziekte vermeldt, haar graad van ernst en de noodzakelijke behandeling.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar art. 9ter §1, lid 4 en art. 9ter §3, lid 3 om te constateren dat er niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden om verzoekster haar aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Verzoekster kan zich niet akkoord verklaren met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek

tot verblijf ex art. 9ter VrW.

Er is dan geen enkele afdoende motivering in de bestreden beslissing te vinden waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren aangaande de mogelijkheden van behandeling en opvolging in hun land van herkomst en de toegankelijkheid ertoe.

Aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheid. Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien art. 9ter VrW. !

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. Hoewel verzoekende partij niet aanduidt welke artikelen van de wet van 29 juli 1991 zij geschonden acht, neemt de Raad aan dat verzoekende partij een schending van de formele motiveringsplicht aanvoert.

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. Daarbij dient opgemerkt te worden dat de formele motiveringsplicht er niet toe strekt het 'waarom' van de motieven van administratieve beslissingen te vermelden.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt in de bestreden beslissing, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet en het advies van een ambtenaar-geneesheer, vastgesteld dat de aangevoerde medische problematiek van verzoekende partij kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en die samen met deze beslissing aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht op basis van welke concrete vaststellingen tot dit besluit wordt gekomen. Wat betreft de aangevoerde medische problematiek van haar kind, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet en wordt erop gewezen dat de graad van ernst niet blijkt uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift zodat de aanvraag ook onontvankelijk moet verklaard worden. Gelet op voorgaande vaststellingen kan niet worden gesteld dat slechts een stereotiepe motivering is voorzien. De motiveringen van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig. Zij laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het

medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt verder het volgende:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.”

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer die door verwerende partij werd aangesteld om een advies te verstrekken omtrent de vraag of de aandoeningen waaraan de verzoekende partij lijdt een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst, oordeelde dat dit kennelijk niet het geval was.

2.4. In het advies van 19 juni 2014 zet de arts-adviseur het volgende uiteen:

“Artikel 9ter §3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 15.05.2014.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 18.02.2014 blijkt dat de beschreven angstproblematiek actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2.5. Uit het advies van 19 juni 2014 blijkt aldus dat de arts-adviseur de medische toestand van verzoekende partij heeft beoordeeld. De arts-adviseur heeft wel degelijk rekening gehouden met de aangehaalde aandoeningen, waar hij vaststelt dat betrokkene lijdt aan een angstproblematiek. In de mate verzoekende partij betoogt dat er geen rekening is gehouden met haar medische situatie, kan zij aldus niet worden gevolgd. De arts-adviseur oordeelt evenwel dat deze angstproblematiek geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit en geen direct risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zouden bestaan in het land van herkomst. Het is niet kennelijk onredelijk om tot deze conclusie te komen nu de arts-adviseur vaststelt dat het hier gaat om een aandoening die zijn beloop over enkele maanden kent en spontaan in gunstige zin evolueert en dat de behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch en dus niet essentieel is. Verzoekende partij weerlegt deze analyse van de arts-adviseur niet door opnieuw te verwijzen naar de door haar ingediende medische stukken die reeds onderzocht en beoordeeld zijn door de arts-adviseur. Bovendien, waar zij stelt dat er een zelfmoordrisico is, blijft dit bij een blote bewering die door geen enkel door haar voorgelegd medisch stuk onderbouwd is. Evenmin blijkt dat verzoekende partij door specialisten wordt behandeld. Evenmin blijkt uit enig medisch stuk dat de problemen van verzoekende partij hun oorsprong vinden in het herkomstland.

Anders dan verzoekende partij voorhoudt, diende de arts-adviseur ook geen onderzoek te voeren aangaande de behandeling in hun land van herkomst aangezien hij uitdrukkelijk stelt dat de aandoeningen geen risico inhouden voor het leven of fysieke integriteit en geen risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zouden bestaan in het land van herkomst. De bewering van de verzoekende partij voorts dat de ambtenaar-geneesheer zich heeft beperkt tot een onderzoek van het direct levensbedreigend karakter van de aandoening waaraan zij lijdt, is, gelet op voorgaande vaststellingen, zonder meer incorrect.

2.6. Wat betreft haar kind, dient vooreerst opgemerkt te worden dat het de gemachtigde van de staatssecretaris conform artikel 9ter , § 3, 3° van de vreemdelingenwet toekomt om na te gaan of het standaard medisch getuigschrift de volgende vermeldingen bevat: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Dit houdt niet in dat de gemachtigde de medische elementen inhoudelijk gaat beoordelen – zoals de verzoekende partij onterecht voorhoudt – maar enkel dat hij nagaat of deze drie vermeldingen werden aangebracht op het standaard medisch getuigschrift.

De vermelding van de graad van ernst behoort tot de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Evenwel voorzien noch het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het daarbij gevoegde model een specifieke vraagstelling over de graad van ernst zodat het volstaat dat de graad van ernst uit het standaard medisch getuigschrift blijkt, ook al is het uit het antwoord op een andere vraagstelling dan in het genoemde punt B. (RvS 28 november 2013, nr. 225.635; RvS 25 september 2012, nr. 220.745). Vermits de graad van ernst op straffe van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag in het standaard medisch attest moet worden vermeld, is het evenwel niet toegelaten dat de graad van ernst enkel uit bijlagen bij dat attest zou blijken. De wetgever heeft uitdrukkelijk een aantal precieze eisen willen stellen om misbruik van de regularisatieprocedure te voorkomen, waaronder het voorleggen van een medisch attest van een welbepaald model en waaruit onder meer de graad van ernst van de ziekte van de betrokkene moet blijken. Al is in het standaard medisch attest geen specifieke plaats voor de vermelding van de graad van ernst van de ziekte voorzien, die graad van ernst moet wel uit het medisch attest zelf blijken zonder dat zij enkel uit bijlagen moet worden gedistilleerd (RvS 11 januari 2013, nr. 222.013). Daargelaten de vaststelling dat – in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt – er niet verwezen wordt naar enige bijlage in het standaard medisch getuigschrift van 18 februari 2014 – dient alleszins vastgesteld dat uit nazicht van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift bij de aanvraag blijkt dat – in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt – enkel melding wordt gemaakt van de aandoeningen, zijnde huiltuberculose en slaapprobleem, en de medicamenteuze behandeling waarvan gemeld wordt dat bij stopzetting ervan blijvende vermoeidheid kan optreden, zonder dat ook maar ergens in dit standaard medisch getuigschrift wordt aangeduid wat de graad van ernst is van deze aandoeningen. Bijgevolg heeft de gemachtigde terecht deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel dat de verzoekende partij ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle nuttige gegevens waarover het beschikt.

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat verwerende partij onterecht heeft nagelaten enig door haar aangevoerd dienstig gegeven in aanmerking te nemen of dat zij niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER